

O dobití spálené země

Bitva zuřila. Nemrtvé hordy temného krále se valily jako divoká řeka. Marně se feldarští vojáci snažili o další z průlomů v liniích nepřítele. Odolat náporu proudu masa a kostí, jenž vyvěral z nedaleké citadely, kde sama smrt rodila nové zkázonosné bojovníky, bylo nad síly feldarských. Peklo bitvy nebralo konce. Již třetí den zápasili muži o své životy. Poničené zbraně, zdeformované zbroje, vlající cáry látek, vyčerpání vyryté na zsinalých tvářích mužů zdůrazňovaly krutost boje, ale i zarputilost a odhodlanost, s níž se muži bili. Věděli, že jde o víc než jen o život. Šlo o domov, o Feldar.

Zachmuřený král Rengar se vzepjal ve třmenech. Rychlým pohledem přelétl své vojsko. Prořídle řady jeho mužů teď čítaly tak nejvíc padesát těžkooděných rytířů. V zapadajícím slunci se blyštěla kopí. Poslední paprsky se odrážely od přilbic feldarských vojáků. Krev ještě nevsáklá do země zrcadlila sbohem zlatorudého kotouče. Král Rengar přivřel oči. Na chvíli měl pocit, že v ubývajícím světle zahlédl duše zemřelých, jak je vládce nad dnem odnáší za obzor. Snad jen Relzabes, jeho bratr, který mu byl neustále po boku, si mohl všimnout slzy, jež sjela králi po tváři, ale i kdyby si všiml, nikdy by to nedal najevo, ani slovem nezmínil. Rozuměl jeho bolesti.

Král pozvedl paži a mocně jí máchl. Zazněla trubka, povel k dalšímu útoku. Lučištníci vystřelili první salvu. Potemnělá obloha zcela zčernala zastíněna mračnem šípů. Jejich ostré hroty dopadaly do řad nepřátel jako smrtící déšť. A pak znovu a znovu zkrápěli šípy oživlou hrůzu. Jedna vlna střídala druhou. Na okamžik se zdálo, že tentokrát se obrátila bitva ve prospěch krále a vojáků. Nepřátelé padali k zemi pod krupobitím střel, avšak nemrtvých jakoby neubývalo, překračovali zhroucená těla svých soukmenovců a pokračovali dravě vpřed zabíjejíce s ještě lačnější surovostí než doposud. V nastalé temnotě začala být jasná jedna jediná věc. Feldarští ztráceli svůj boj.

Králova srdce se dotkl stín a ani obloha nemohla být temnější. Možná nemohla být temnější ještě z jiného důvodu. Ztěžklým nebem projel záblesk světla. Snad ztracený paprsek slunce, snad prozářená duše některého z padlých, či bájně pírkó ptáka fénixe nebo snad poslední plamen naděje, jenž pohasl v králově srdci. Kdo ví. Co ale následovalo, bylo ještě podivnější. Na bojiště se snášela tichá melodie. Nabývala na intenzitě a rozlévala se po celém bitevním poli. Vojáci, šlechtici, generálové i sám král si s překvapením uvědomovali, že tu melodii znají. Ze rtů jim kanula myrha právě rozpomenutých slov. Zpívali. Píseň prostoupila jejich mysl i těla. Cítili sílu, kterou jim přinášela. S novým přívalem energie a odvahy se vojáci vrhli mezi hordy a bojovali se lví udatností jako nikdy předtím.

I král tasil meč a s ním všichni jeho muži. Pobídl koně a tryskem vyjel do bitevní vřavy následován svou družinou. Celým údolím se ozývala vítězná píseň. Jako horký nůž krájí máslo, s takovou lehkostí se feldarští probíjeli legií nemrtvých, dokud nestanuli před samotnou citadelou. Až tehdy se generálové temného pána vzpamatovali a pokusili se znovu zformovat obranu citadely. Armádě, posílené písní a úspěchem však již nedokázalo vzdorovat nic. Feldarští dobývali pevnost.

Král v čele, Relzabes po boku a zbytek družiny, se probíjeli děsivými zákoutími citadely s jasným cílem skoncovat provzdy s temným pánem. Pomalu postupovali vzhůru, patro po patru a pak dál až k masivním dubovým dveřím a když i ty se jim nakonec podvolily, stanul král se svými věrnými na prahu nových časů. Tváří tvář nenáviděnému nepříteli, vládci nemrtvých.

Byl sám. Přesto však shlížel ze svého zdobeného trůnu na královskou družinu s úšklebkem. Rengar stiskl svůj palcát pevněji. Kryt štítem Rytířů Osudu statečně vyrazil zasadit temnému vládci poslední ránu. Mohutná postava se však náhle vztyčila. Svoji výškou přesahoval o půl těla dospělého muže. Byl zakut do plátů z matně tmavé oceli a

prsty jeho rukou byly protaženy do kovových pařátů s vyrytými symboly dávných božstev. Promluvil neznámým, prastarým jazykem. Ačkoliv mu Rengar nerozuměl, měl pocit, že se mu ten hlas vpaluje přímo do mozku. Všichni rytíři, včetně Rengara stuhli, neschopni jediného pohybu. Na chvíli snad zkameněl i čas. Tu se Rengar otočil ke svým mužům a pozvolna s nepřítomným pohledem kráčel k nejbližšímu z nich. Ten zkoprnělý v němém hrůze sledoval svého krále, kterému tak věrně sloužil, jak k němu přistupuje, zvedá palcát a pak král, družina, citadela, i pán děsů navždy zmizeli.

Ted' byl na řadě Relzabes po králově pravici. Stejně jako ostatní se nemohl hýbat spoután kouzlem. Ale ani se o to nepokoušel. Všechno úsilí vkládal do soustředění. Snažil se vzpomenout na slova. Píseň, která mu byla na bitevním poli tak známá a jasná, najednou soukal ze své mysli s obtížemi. Rengar, jeho král a přítel se blížil. Relzabovi stékal po čele pramínek potu, jak intenzivně zápasil o každou notu, ale pomalu ve zpěvu nabíral jistotu. Melodie byla čistá a slova zněla jasně. Rengar k němu došel. Rytíři, kteří stáli poblíž Relzaba se pomalu začínali probírat z omámení. Král se rozpřáhl, ale Relzabes na nic nečekal, ač nechtěl, věděl, co musí udělat a také to udělal. V momentě, kdy by mu bratrův palcát rozdrtil lebku, pružně uskočil a přeťal jeho ruku v lokti. Rengar se zaúpěním padl na zem a z jeho těla se život rychle vytrácel v kaluži krve, která se v několika stružkách rozběhla po místnosti. Muži začali ustupovat. Z pramínek krve, které vtekly do spár v podlaze, se zformovaly rudé postavy, jež se v mžiku obalily masem. Rytíři se na ně vrhli, avšak zpomalení a oslabení hrůzným představením a ztrátou krále nedokázali vytrvat. Pomalu ustupovali zpět ze dveří místnosti. Krvavé přízraky je vytlačili až do chodby vedoucí z trůnního sálu, když tu dorazily posily. Relzabovi se podařilo znovu sšikovat muže a krok po kroku se nakonec probili zpět až k trůnu, kde ukrátili osud posledním stvůrám povstalým z králových žil. Po samotném Rengarovi ani temném pánu však nebylo nikde ani stopy. Usilovně jej hledali, ale nenašli. Nakonec dal Relzabes svatyni vypálit do základů a krále prohlásil za mrtvého: "Padl rukou krále nemrtvých."

Když se Relzabes v čele vítězného vojska vrátil z tažení do Feldaru, v srdci však sklíčen pro smrt bratra, zjistil, že jeho smutek nemá mít ještě konce, neboť se dozvěděl, že v jejich nepřítomnosti byla zavražděna milovaná královna Ronfrenofert. Relzabes přišel o nejbližšího přítele a drahou přítelkyni a Feldar o své vládce.

Každá doba ať sebevíc ponurá se nakonec zase projasní a nejinak to platilo i pro Feldar. Po chmurných a bolestivých začátcích se vrátil zemi i rytíři Relzabovi pokoj a štěstí. Na zasedání Velké rady byl podle všech očekávání zvolen Relzabes novým králem. Brzy na to se oženil a prožíval léta radosti jako spokojený manžel a úspěšný vladař. Zapřisahal bohy, že pokud mu dají syna, zasvětil jej Osudu. Bozi jeho přání vyslyšeli. Jeho krásná a dobrá žena mu povila synka. V den, kdy se následník trůnu narodil, však zaklepali na brány Relzabova sídla Rytíři Osudu. Odkazující se na závazek, který dal král bohům, požadovali jeho syna. A tak král, bohabojný muž, svěřil svého následníka, budoucnost Feldaru, s těžkým srdcem, ale i s nadějí, do péče Osudu.